

Sau đó cô chấp lấy máy ghi âm, còn họ thì kéo cô về phía mình, ôm hôn say đắm. Đó là một chiếc hôn rất dài.

Toa hàng nhất chuyến có mấy hành khách. Pierre Joli chọn cho mình một coupe trống. Họ hy vọng sẽ được ngồi một mình, không ai quấy rầy trong suốt cuộc hành trình. Thế nhưng khi tàu bắt đầu chuyển bánh thì cả coupe bắt đầu và một cô gái tóc vàng lịch sự, tay xách chiếc vali da, bước vào. Cô ta cúi xuống nâng chiếc vali lên giá đỡ hành lý, tuy nhiên vì cớ đó rõ ràng là quá sức đối với cô Pierre đứng dậy nhiệt tình giúp cô gái.

- Rất cảm ơn! - Cô mỉm cười và trong một thoáng, một họ gặp nhau. Ánh mắt cả cô gây cho họ cảm giác rằng cô có ý ve vãn đôi chút. Nhưng nếu quá vội vàng thì cô đã không gặp may.

Sau một ngày khá mệt mỏi, họ đã mệt mỏi và chỉ mong được một điếu duy nhất: Chấp một vài tiếng để trước khi tàu đến Lyon có thể lấy lại sức lực và chuyển đến tiếp theo. Họ hy vọng Virginia sẽ ra ga đón. Đã 5 năm rồi họ không gặp nhau và trong suốt thời gian đó họ đã buồn như cô biết bao.

Cô gái tóc vàng ngồi xuống, chậm rãi hút và rút túi ra một cuốn sách. Họ thầm nghĩ nhìn xét rằng cô ta có đôi chân thật đẹp và rõ ràng cô ta cũng rất ý thức để đi đó. Lát sau, họ nhận thấy sự chấp nhận sao cho thật thoải mái, đến nỗi họ quên đi sự mệt mỏi và tiếp tục đi.

Khi họ nhận ra, cô gái tóc vàng vẫn ngồi và đang tuy nhiên lúc này, tìm kiếm chiếc túi xách của mình.

- Ôi thật kinh ngạc, - cô thốt lên, - tôi biết một ví rồi! Biết làm sao đây? Bây giờ tôi không còn một xu nào hết, mà tôi cần phải có 200 ph-răng để mua vé máy bay.

Cô gái nhìn vào một họ:

- Anh có thể cho tôi vay 200 ph-răng được không?

Cô hỏi thẳng thừng, ráo hoảnh như đang hỏi xin vài que diêm vậy. Dù thế nào thì tiền nong trong người Pierre giờ đây cũng chấp nhận có nhu cầu như vậy. Và tất cả những gì họ có trong ví

h n, h n đã ph i khó nh c tích cốp trong su t 5 năm tr i.
- Không, đáng ti c là không có, - vì th h n tr i.

Cô gái n m t n c i quy n rũ:

- Đ a tôi 200 ph -răng, anh s d dàng thoát thân.

H n nhìn cô không hi u:

- Tôi s d dàng thoát thân? Cô ng ý gì v y?

- À, đ n gi n là tôi mu n nói r ng tôi c n ph i ki m đ c 200 ph -răng tr c khi tàu chúng ta t i Dijon. Nh ng, có l anh không có đ 200 ph -răng.

- Ô không, cô nói gì v y, - Pierre g t đ u - t t nhiên là tôi có. Nh ng tôi hoàn toàn không bi t cô là ai! Th m chí cô cũng ch a t gi i thi u. Mà đây là c m t vi c...

Thoáng vài giây cô gái ng i im, không nói i nào. Sau đó cô h i cúi ng i v phía tr c, c n m b t ánh m t c a h n.

- Anh hãy th t ng t ng đ u gì s x y ra, n u nh bây gi tôi b t đ u gào lên, gi t c n hăm “đ phòng s c” và k v i tr ng toa r ng anh đ nh c ng hi p tôi. B i vì tr c đây đã t ng có nh ng tr ng h p các hành khách đàn ông đi đêm m t mình trong cùng cupe v i ph n tr đã gi nh ng trò nh th . T t c nh ng chuy n đó s đ a i cho anh nhi u đ u khó ch u đ y. Nào là c nh sát đ ng s t , nào là h i cung , r i l i còn các nhà báo đang khao khát nh ng tin gi t gân n a ch ! Đ thoát kh i m t v bê b i ki u nh th , tôi nghĩ, anh s không ti c 200 ph -răng đâu.

- Tôi nghĩ r ng, v i tôi, v di n đ y c a cô s không thành đâu, cô b n quý m n , - h n th i nói và rít thu c.

- Anh hãy nghe đây này, - cô gái m m c i t tin, - tôi có c m t ng anh ch a tính đ c r ng tôi hoàn toàn không có ý đ nh đùa đâu nhé. N u tôi làm bù đ u tóc lên, xé to c áo ra, r i ch y ra hành lang gào m lên, thì anh s r t khó thuy t ph c nh ng ng i khác r ng anh không dịnh đáng gì đ n chuy n này c . Mà nh tôi đ c bi t, đ t n c này, ng i ta tr ng ph t r t nghiêm kh c nh ng ai có nh ng hành vi vô l i đ i v i ph n !

- Cô qu là đ ti n h t s c...

Cô gái c t ngang l i h n:

- Ch ng l không đáng tr 200 ph -răng đ thoát kh i t t c nh ng đ u khó ch u đó sao! Tôi nhìn th y anh đeo nh n c i. V anh s nói gì khi cô y đ c trên báo r ng ch ng cô y đã...

- Cô th t là ghê t m.

Cô gái m m c i:

- không h n v y đâu! Tôi r t hi n lành v i anh đ y. B i tôi ch đòi anh v n v n có 200 ph -răng thôi, ph i v y không? Có nh ng tr ng h p tôi còn moi đ c nhi u h n g p b i c Ch ng h n 500, 1.000, đôi khi th m chí còn xoay đ c vài nghìn y ch ! Các chính tr gia v i ti ng tăm không m y trong s ch th ng vui lòng “ng” cho tôi nh ng kho n ti n không nh đ phòng ng a nh ng v xì-căng- đ an. Tôi th ng bao gi cũng nh m tr c cho mình con m i. Tôi đánh giá anh kho ng 200 - 300, th m chí có th t i 500 ph -răng, nh ng tôi ch xin anh có 200 thôi.

- Cô thôi đi đ c r i đ y! - Pierre đ ng đ y ch p l y va-li c a mình và mu n nhanh chóng thoát kh i cupe.

- Hãy ng i xu ng đ y! - Cô gái ra l nh và ngay t c kh c quay ra ngáng đ ng h n, - hay là đ tôi kêu lên bây gi ! Trong chuy n này thì tôi lão luy n l m. Anh hãy tin r ng tôi r t lành nh trong công vi c c a mình!

Pierre qu ng va-li xu ng gh và ng i ph ch xu ng. H n tin r ng cô ta r t dám th c thi nh ng l i

đe dọa đó như họ nhận ra toàn cảnh của cô. Liếc nhìn sang, họ thấy trên cổ tay cô ta những đường sẹo cũ. Đó là một bằng chứng hùng hồn cho thấy cô ta không hề sợ hãi khi nói rằng cô ta rất già luyện trong nghề.

Cô gái ngó nhìn xuống tay bằng vàng của mình.

- Còn năm phút nữa chúng ta sẽ tới Dijon, mà tôi thì phải xuống bằng đó, - cô nói bằng một giọng hớt sảng như lòng sợ hãi, - tôi cho anh đúng một phút nữa để quyết định. Phanh hãm phòng sẽ cần ngay để đi vào cupe đây. Tôi chỉ cần vài giây là để đi xe áo, vò tóc mình, chào một anh và kêu gọi. Tôi có thể gào thét tại đây mà...

- Còn tôi thì sẽ lập tức đi với mọi người sẽ viết trên tờ báo ra sao và cô là kẻ lừa bịp thế nào. Cô đang trốn tránh...

Cô gái phì cười khinh bỉ:

- Nhưng kẻ lừa dối bao giờ cũng nhận ra những điều thanh minh ngu xuẩn, nhưng ai mà tin chúng được. Nhất là trong những trường hợp nghiêm trọng như thế này!

Pierre nhận lấy, đẩy cửa thu cửa lá vào chiếc ghế tằn và sau vài giây nhìn xuống thì nhận ra một cô gái. Cô ta vẫn đang nhìn ngang qua, một tay nắm lấy chiếc áo sơ mi trong cửa mình để sẵn sàng xả toạc nó trong chớp mắt. Nhưng móng tay nhọn hoắt sẵn sàng của cô ta, rõ ràng chỉ cần vài giây là để làm biến dạng khuôn mặt họ - để "tự vệ" mà.

- Thôi đi, - họ nói, đang thì nhún vai khuất phục, rút tay ví ra lấy giấy bạc, - nhưng đừng bừa bãi khoen này tôi để nghe phải rồi tôi lại suốt bằng hình vẽ.

- Bằng hình vẽ? Thế nghĩa là thế nào?

- Tôi để nghe cho phép tôi hôn cô, để sau này còn có thể vẽ được khoe khoang rằng đã được hôn một nữ quái thủ tinh trâng tráo nhất thế giới! Cô sẽ nhận 200 phôi-răng, còn tôi thì được cái hôn. Nhưng vậy theo tôi, có lẽ công bằng hơn. Cô thấy thế nào, hay là cô có ý kiến khác?

Cô gái tóc vàng thoáng chút ngạc nhiên. Sau đó cô chấp lấy lấy giấy bạc, còn họ thì kéo cô về phía mình, ôm hôn say đắm. Đó là một chiếc hôn rất dài.

- Thôi đi rồi, - cô gái thốt lên rồi quay ra.

Đúng lúc đó đoàn tàu đang đi. Cô gái lôi va-li của mình khỏi giá và bước ra. Pierre đang ở cửa cupe dõi theo bước chân cô đi hành lang cho đến khi cô bước ra khỏi toa tàu. Đoán, họ nhận ra rồi, nghĩ xuống cho của mình, chậm một chút để thu xếp mọi thứ và rút ra một tờ báo. Đã vài phút trôi qua, đoàn tàu lại chuyển mình đi về hướng Lyon.

- Cô nhóc thật ranh ma, quá quyết, - họ nhận ra một không gian và khám phá, - nhưng thật không may cho cô ta là đã gặp phải mình.

Nói đó họ dứt chiếc khăn họ và chiếc xuyến vàng của cô ta vào túi áo. Lướt qua một trang báo, họ nhận thấy một tin, trong đó có nói rằng ngày hôm nay, sau khi hết 5 năm tù, trùm móc túi Pierre Joli vừa được phóng thích.